

ЛАКОМИЯТЪ ВРАБЦО

Качи се Щърклю дългокракъ на най-високото дърво срѣдъ селото, вирна клонъ нагоре и заклепа:

— Кле-кле-кле! Всички диви птици отъ ниви, блата, дървета и стрѣхи, събрайте се на широката поляна край рѣкичката, ще има голѣмъ птичи съборъ!

Юрнаха се гургулици, пѣдпѣдъци, славеи, яребици и врабци, събраха се на опредѣленото мѣсто и дочакаха Щъркля дългокракъ. Застана Щърклю на единъ кракъ, изгледа ги гордо и каза:

— Мило птичо събрание! За гжскитѣ, за кокошкитѣ, за домашнитѣ гължби и въобще за всички питомни птици зимата не носи никакви неволи и лишения. Но за насъ тя е страшно зло. Ето защо, азъ предлагамъ да отлетимъ на югъ, дето, както лястовичката ни съобщи, имало вѣчно лѣто.

Всички обърнаха погледи къмъ лястовичката.

— Да, — каза тя скромно, — азъ съмъ нѣжна и слаба, мжчно понасямъ лютата зима, та миналата година трѣгнахъ на югъ, къмъ слънцето, съ надежда да намеря топли страни. Минахъ много земи и планини, минахъ и едно море, отъ кждето пролѣтно време иде топлиятъ бѣлъ вѣтръ, и стигнахъ въ една страна, въ която никога не хваща студъ. Сега азъ пакъ заминавамъ за тамъ, който обича, нека ме последва.

— Ще те последваме! Ще те последваме!